

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter): På den konservative og venstres folketingsgruppes vegne skal jeg herved tillade mig at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af sambeskatningen på fradragssiden.*

I forbindelse med kildeskattens indførelse lykkedes det at få løst en del af sambeskatningens problemer, således at ægtefæller, der har hver sin arbejdsindkomst, også beskattes særskilt.

Hermed er sambeskatningen imidlertid ikke fuldstændigt ophævet. Det er således fortsat manden, der skal betale indkomstskat af renteindtægter (hvad enten der er tale om fællesformue eller særformue), og det er også fortsat manden, der skal foretage de ligningsmæssige fradrag, der ikke er direkte knyttet til hustruens person eller hustruens indtægtserhvervelse.

Vi anser det ikke for muligt nu at foretage en fuldstændig ophævelse af sambeskatningen vedrørende renteindtægter, da der rejser sig en lang række problemer i forbindelse hermed. Derimod er det rimeligt — og ikke særlig administrationskrævende — at lade ægtefællerne selv træffe afgørelse om, hvorvidt det er manden eller kvinden, der skal kunne foretage de almindelige ligningsmæssige fradrag, som ikke er knyttet direkte til personen eller indtægtserhvervelsen. Forslaget tilsigter at give ægtefæller denne mulighed allerede for det kommende indkomstår (1974).

Efter vor mening er de gældende regler på dette punkt ikke retfærdige. I mangfoldige tilfælde er det således, at det er hustruen, der — i hvert tilfælde i en årrække — har en væsentlig højere indkomst end manden. Det gælder i mangfoldige tilfælde, hvor manden er under uddannelse, og det gælder i stigende omfang også blandt ældre ægtefæller i kraft af kvindens stadig bedre uddannelse og erhvervsbetingelser.

Da der på den anden side ikke er vægtige hensyn, hverken politiske eller administrative, der taler imod en sådan ændring, opfordrer vi folketinget til at foretage en hurtig og velvillig behandling af vort forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Flemming Jensen): Herved tillader jeg mig for folketinget at fremsætte *forslag til folketingsbe-*

slutning om forenkling af den kommunale administration.

En væsentlig baggrund for kommunalreformen var ønsket om at skabe større kommunale enheder, som var i stand til selv at bære en lang række opgaver. Tidligere måtte disse opgaver afgøres af andre instanser med det resultat, at arbejdsgangen ofte var besværlig, personalekravet stort og administrationen dyrere.

Nu har vi haft lejlighed til at se reformen i praksis gennem snart 3 år, og ifølge en lang række folk, som står midt i det kommunale arbejde, er der meget lang vej, før man når det erklærede mål.

Næsten enstemmigt har i den senere tid en række kommunalfolk beklaget sig over, at mange områder er underkastet en dobbeltadministration, samtidig med at selv mindre afgørelser skal forelægges andre instanser — først og fremmest amtskommunerne — til endelig beslutning.

Ifølge dagbladet B.T. 30. januar 1973 har indenrigsministeriet nedsat nogle udvalg, som skal gennemgå hele denne forretningsgang, men ifølge samme blad udtaler kontorchef L. A. Heegaard fra indenrigsministeriet, at det endnu kan have lange udsigter, før arbejdet er afsluttet. Ingen kan nægte, at det er et særdeles stort arbejde, men det må kunne fremskyndes, og da såvel primær- som amtskommuner må have ganske særlige forudsætninger for at rydde ud i opgaverne, og da netop disse to kommuneformer må have særlig interesse heri, forekommer det rimeligt, at de drages direkte ind i oprydningsarbejdet.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Skovmand* til udenrigsministeren:

„Hvilke foranstaltninger vil ministeren træffe for at modvirke danske sportsfolks deltagelse i sydafrikanske konkurrencer?“

(Spm. nr. 112).

Skriftlig begrundelse.

Ifølge dagbladet Politiken har 3 danske olympiadedeltagere sagt ja til at deltage i de

[Skovmand.]

sydafrikanske Pretorialege den 23. marts til 7. april i år.

Disse sportsfolk vil med deres deltagelse styrke den sydafrikanske regerings apartheidpolitik, herunder adskillelsen af hvide og sorte på det sportslige område.

Ganske vist deltager der enkelte sorte sportsfolk i legene, men det har de kun fået tilladelse til, fordi den sydafrikanske regering ad denne vej håber at lokke udenlandske sportsfolk og sportsforeninger til at deltage. Når legene først er forbi, vil de sorte sportsfolk igen være henvist til alene at konkurrere med andre sorte sportsfolk — under langt ringere vilkår end dem, man byder hvide sportsfolk.

Det er symptomatisk, at den sydafrikanske sportsminister forud for legene har erklæret, at de sorte sportsfolk under ingen omstændigheder vil få lov til at deltage i de cocktail-parties og andre arrangementer, der foregår uden for sportspladsen.

Legenes karakter af propaganda understreges af, at den sydafrikanske regering betaler de udenlandske sportsfolks rejse og ophold.

De danske sportsfolks deltagelse er en tilsidesættelse af FN's generalforsamlings resolution af 29. november 1971, hvori der appelleres til sportsorganisationer om ikke at deltage i sportsarrangementer, der er organiseret i strid med princippet om ikke-diskrimination på grund af race, religion eller politisk opfattelse.

Den danske regering har stemt for denne resolution og må derfor også gøre en indsats for at modvirke danske sportsfolks sabotage af denne resolution.

Udenrigsministeren (*K. B. Andersen*): I begrundelsen for det spørgsmål, som hr. Skovmand har stillet, opfordrer hr. Skovmand til, at regeringen gør en indsats for at modvirke danske sportsfolks, som han kalder det, sabotage af den resolution, der blev vedtaget af FN's generalforsamling i 1971 med et meget stort stemmetal, herunder bl. a. med alle de nordiske lande.

I den resolution rettes der bl. a. en opfordring til alle nationale sportsorganisationer om at modarbejde og nægte støtte til sportsbegivenheder, der organiseres i modstrid med det olympiske princip om ikke-diskri-

mination. Den enkelte sportsudøver opfordres til at undlade at deltage i sportsbegivenheder af den art og i et land, hvor der på sportsområdet gælder en racediskriminations- eller apartheidpolitik. Endvidere anmodes i resolutionen staterne meget indtrængende om at opfordre deres nationale sportsorganisationer til at handle i overensstemmelse med resolutionen.

I forbindelse med vores afstemning og vores ja til denne resolution i FN måtte regeringen selvfølgelig gøre opmærksom på, at vi ikke har noget forfatningsmæssigt grundlag for at kræve, at sportsorganisationerne skulle handle i overensstemmelse med resolutionen, men umiddelbart efter at den var vedtaget, sørgede vi for, at de danske idrætsorganisationer blev gjort bekendt med resolutionens indhold. Og hermed ligger afgørelsen det eneste sted, hvor den efter danske forhold kan ligge, nemlig hos de enkelte idrætsorganisationer og hos deres medlemmer. Regeringen har ingen mulighed for at gribe ind.

Jeg vil gerne føje til, at vi ved fra kilder, der ikke kan drages i tvivl, at netop boykot på idrætsområdet har en meget stærk virkning i Sydafrika, nogle siger stærkere virkning end boykot på noget andet område.

Hvis hr. Skovmand derfor i stedet for at spørge, hvilke foranstaltninger regeringen vil træffe, ville spørge, hvilket råd jeg vil give, har jeg meget lettere ved at svare. Jeg ville ikke selv deltage i et stævne af den art, og blev jeg spurgt af andre, ville jeg råde dem fra det.

Skovmand: Jeg vil gerne sige ministeren tak for svaret. Jeg er klar over, at regeringen ikke, som den også gav udtryk for i sin stemmeforklaring, har nogen mulighed for at forhindre sportsfolk i at rejse til stævner i Sydafrika; som ministeren sagde, er det hos sportsfolkene selv, denne afgørelse træffes.

Men det betyder på den anden side også, at vi står i en temmelig utilfredsstillende situation på dette punkt. Som ministeren meget rigtig siger, er en sportslig boykot måske det hidtil kraftigst virkende middel, der har været taget i anvendelse over for Sydafrikas apartheidpolitik, og der er ligesom noget mærkeligt ved, at det kan komme til at afhænge af de enkelte sportsfolk, hvorvidt dette middel kommer til at

[Skovmand.]

virke eller ej. Jeg kan da godt forstå, at det er svært for sportsfolkene at sige nej til de invitationer, de får fra Sydafrika, det er jo et lokkende tilbud at få gratis rejse til og ophold et sted, der ligger så langt borte.

Derfor vil jeg spørge, om man kunne overveje at gå andre veje i dette spørgsmål. F. eks. kunne man overveje fra regeringens side at give støtte til, at sorte sportsfolk fra Sydafrika kunne få mulighed for at komme til danske idrætsstævner. En anden mulighed var at give støtte til information over for sportsfolkene, så de kunne få bedre viden om, hvordan forholdene er på dette som på andre områder i Sydafrika.

Ministeren sagde klart, at hvis han blev spurgt, om han ville rejse til Sydafrika, så ville han svare nej, og han ville råde andre til at gøre det samme. Det er et svar, som ministeren giver, fordi han kender forholdene i Sydafrika, men jeg tror, vi må erkende, at en lang række sportsfolk ikke kender forholdene, og at det er derfor, de siger ja. Derfor ville det være ønskeligt, om der blev givet bedre information på dette område.

Robert Christensen: Det har altid været skik og brug her i landet, at de ansvarlige idrætsorganisationer, i dette tilfælde Dansk Idrætsforbund og Olympisk Komité, selv afgør, hvor de vil være repræsenteret i deres sport verden over, og de har aldrig nogen sinde taget politiske hensyn, de har aldrig blandet sig i politik.

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om ikke udenrigsministeren vil love, at han også i fremtiden vil overlade det til idrættens egne folk og lade være med at blande sig i sådanne forhold.

Robert Pedersen: To tillægsspørgsmål til ministeren, som siger, han ikke har mulighed for at gribe ind, men alligevel vil give et råd.

Er der ikke al mulig grund til at forvente, at dansk sportsungdom på denne arena vil optræde i overensstemmelse med de idealer, der er vore, og de retningslinjer, som er udstukket af dette folketing, og også af den vedtagelse, vi har foretaget i FN?

Er endvidere spørgsmålet ikke malplaceret, i og med at Sydafrika med de lege har lavet en retræte, hvor de for første gang i

landets historie på samme arena lader hvide og sorte optræde sammen? Ville det ikke også, som hr. Robert Christensen sagde, være farligt, om vi selv med beskedne råd skulle afstikke linjer for, hvordan kulturorganisationer burde opføre sig i dette land?

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg kan først sige til hr. Skovmands forslag om, at vi skulle betale for sorte sportsfolk fra Sydafrika, at det forekommer mig ikke umiddelbart tiltalende. Nu synes jeg nok, at hr. Skovmand, som har rejst denne sag, driver racepolitik med omvendt fortegn. Det, han kunne have spurgt mig om, var, om vi ville invitere sydafrikanske sportsfolk. Det kan jeg ikke tage stilling til, det er ikke mit område. Men nu synes jeg nok, der kommer noget ind, der virker som en boomerang i forhold til det spørgsmål, hr. Skovmand stillede mig.

Når han så spørger, om vi vil være villige til at deltage i et oplysningsarbejde om apartheidpolitikken også på dette felt, kan jeg sige ja. Vi må begribeligvis se en ansøgning, men der er jo tidligere givet midler til oplysningsarbejde om apartheidpolitikken, så det er der i hvert tilfælde principielt ikke noget i vejen for.

Så sagde hr. Robert Christensen, at det var en god skik, at organisationerne selv træffer afgørelse. Jeg sagde også før, at det var organisationerne, der selv måtte afgøre, og derfor forstår jeg ikke helt, hvorfor jeg skal spørges, om jeg vil love også i fremtiden at holde det fornuftige standpunkt, jeg lige har givet udtryk for, og som jeg forstår hr. Robert Christensen gerne vil hæfte sig på. Et sådant løfte kan jeg da godt give, men det var altså bare det, jeg gav udtryk for. Derfor må jeg dog have lov at give personlige råd.

Når så hr. Robert Pedersen spørger, om der ikke er grund til at forvente, at de danske idrætsfolk optræder på denne arena, som danske idrætsfolk plejer at optræde, kan jeg sige, at det er der da vel nok, men derfor ville jeg altså stadig give samme råd, fordi jeg ved, hvilken virkning det ville have i forholdet til Sydafrika. Og når jeg bliver spurgt, om det ikke er en retræte i den forstand, at man her har blandede hold, vil jeg sige — nu skal jeg jo udtrykke mig i diplomatiske vendinger, som det falder mig

[Udenrigsministeren.]

naturligt — at man skal have forholdsvis lidt kendskab til forholdene dernede og en meget optimistisk tro på, at det ikke er et isoleret tilfælde, for at få øje på retræten.

Skovmand: Jeg siger tak til ministeren også for tilsagnet om at se velvilligt på en eventuel ansøgning om oplysningsvirksomhed omkring de sportslige forhold i Sydafrika.

Jeg vil lige sige, at jeg synes trods alt, det var lidt kraftigt udtrykt, når ministeren sagde, at det kunne være racepolitik med omvendt fortegn at invitere sorte sportsfolk fra Sydafrika herop. Der er jo det at sige til det — og her er vi igen ved de pengemæssige realiteter — at de hvide sportsfolk fra Sydafrika får lejlighed til at komme omkring i verden, for det er den sydafrikanske regering interesseret i at betale, hvorimod de sorte sportsfolk praktisk taget ingen muligheder får.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Burgdorf* til kirkeministeren:

„Hvornår vil udflytningen af præstehøjskolen fra Nærum til Løgumkloster finde sted?“

(Spm. nr. 114).

Skriftlig begrundelse.

Da jeg den 24. marts 1971 stillede spørgsmål til den daværende kirkeminister, Arne Fog Pedersen, om muligheden for at flytte præstehøjskolen tilbage til Løgumkloster, fik jeg et positivt svar.

Udflytningen bør efter min opfattelse finde sted nu, idet „Slottet“ i Løgumkloster, der hidtil har rummet dommerkontoret i Løgumkloster, bliver ledigt fra 1. april i år og fra samme dato er overgået fra justitsministeriet til kirkeministeriet. Desuden skal der i den nærmeste tid ske nyansættelser på præstehøjskolen, idet skolens hidtidige forstander, dr. phil. Chr. Thodberg, den 1. januar tiltrådte et professorat ved Århus universitet, ligesom også en lektorstilling ved præstehøjskolen er ledig.

Tidspunktet for en tilbageflytning til Løgumkloster forekommer derfor velegnet netop nu.

Kirkeministeren (Dorte Bennedsen): Jeg vil gerne give udtryk for, at der ikke er indtrådt nogen ændring af situationen i selve det principielle i spørgsmålet om at flytte præstehøjskolen til Løgumkloster, siden hr. Burgdorf i 1971 første gang bragte dette spørgsmål frem her i tinget.

Både justitsministeriet og kirkeministeriet ser stadig med samme øjne på sagen, og det er hensigten at gennemføre flytningen straks, når muligheden er til stede.

Der er ikke sket principielle ændringer; derimod er der sket nogle konkrete ting. Der er sket det, at der er taget beslutning om, at dommerembedet i Løgumkloster nedlægges pr. 1. april 1973, og dermed er vejen åbnet til, at kirkeministeriet formentlig kan overtage den bygning, som kaldes Slottet, og hvor skolen tænkes placeret.

Der er imidlertid endnu ikke indgået nogen aftale mellem de to ministerier om kirkeministeriets overtagelse af Slottet og heller ikke om vilkårene eller tidspunktet herfor. Men der er en stadig kontakt mellem de to ministerier om spørgsmålet, og jeg har al mulig grund til at tro, at de forberedende forhandlinger om løsningen både af de praktiske og de økonomiske spørgsmål vil blive taget op i den allernærmeste fremtid.

Men når bygningen er overtaget, bliver der et spørgsmål om ombygning af den og indretning af den, og derfor må man nok forudse, at sommeren og måske noget af eftersommeren vil gå, inden bygningen står klar, men det er mit håb — og jeg tror ikke, det er helt uden grund — at når skolen starter sit efterårssemester, vil det komme til at foregå i disse nye lokaler i Løgumkloster.

Jeg kan i forbindelse med dette spørgsmål også oplyse, at det ledige lærerembede, som hr. Burgdorf henviser til, er opløst, og at vi i dette oplag netop har gjort opmærksom på, at en forestående flytning til Løgumkloster vil kunne komme på tale. Uden overdreven optimisme kan jeg som sagt sige, at det er vores vurdering, at fra næste semesters start vil undervisningen foregå i Løgumkloster.

Burgdorf: Jeg takker ministeren for det meget positive svar og glæder mig over, at der ikke er sket nogen principielle ændringer i det synspunkt, man har i ministeriet. Men ville det ikke være rigtigt, når nu vejen er

[Burgdorf.]

åben for at etablere skolen i Løgumkloster, at man så gik i gang med at forberede de ting? Ministeren sagde, at hun mente, at det kunne klares til næste semester; derfor ville jeg mene, man nu skulle til at gå i gang med det, når der bliver ledigt dernede.

Jeg vil yderligere spørge: ville det ikke være rigtigt, at den kommende forstander blev impliceret i etableringen på det nye sted? Vi ved vel nok ikke — det vil jeg gerne spørge ministeren om — hvem der bliver forstander for skolen; kan ministeren give svar på det?

Kirkeministeren (Dorte Bennedsen): Jeg havde nær sagt: det er en selvfølge, at vi er gået i gang med forberedelserne til disse ting. Problemet er, at embedet først nedlægges pr. 1. april, og at vi er vidende om, at bygningen, der tjener som dommerbolig, først vil blive ledig nogle måneder senere. Derfor er de formelle overtagelsesbetingelser ikke til stede endnu.

Men jeg kan oplyse hr. Burgdorf om, at jeg så sent som for et par uger siden havde en langvarig drøftelse med formanden for bestyrelsen for præstehøjskolen om alle disse praktiske ting; vi skal ned at se på bygningerne, vi skal have udarbejdet planer over bygningsændringer osv., osv. Vi er, skal vi sige det på det uofficielle plan, meget langt i gang med at forberede flytningen.

Hvad angår det at inddrage den kommende forstander i arbejdet, er det jo en fuldstændig naturlig tanke. Problemet er blot dette, at vi har ønsket stillingen, der i dag er en tjenestemandsstilling, lagt om til åremålsansættelse, fordi stillingen som forstander på præstehøjskolen har denne helt specielle karakter, og der står endnu nogle forhandlinger tilbage om stillingens omklassificering. Før disse forhandlinger er ført til ende, kan vi ikke opslå den, og før den er opslået, ved vi ikke noget om, hvem den kommende forstander bliver.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Henning Jensen* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Vil ministeren gøre sin indflydelse gældende, således at dansk tv tekster flere dan-

ske udsendelser til støtte for de mange døve og tunghøre i vort samfund?“

(Spm. nr. 115).

Skriftlig begrundelse.

Der findes i dag i Danmark mellem 3.000 og 4.000 totaldøve samt ca. 250.000 personer med mere eller mindre alvorlige høreskader. Der hersker i disse kredse nogen utilfredshed med den beskedne tekstning af danske udsendelser, især underholdning, danske film, visse sportsudsendelser, men også på en række andre områder er behovet for tekstning meget stort.

Henning Jensen: Når jeg anmoder ministeren for kulturelle anliggender om at gøre sin indflydelse gældende i forbindelse med muligheden for mere støttetekstning i dansk tv, skal jeg prøve at begrunde det med visse oplysninger.

Der findes efter de oplysninger, jeg har fået, mellem 3.000 og 4.000 totaldøve i vort samfund; derudover skønner man, at der er ca. 250.000 borgere i vort samfund, som har en mere eller mindre alvorlig høreskade.

Langt de fleste af disse hørehæmmede er ældre mennesker, men også mange har pådraget sig høreskaderne i forbindelse med fyrværkeri og som følge af de støjgener, der findes på mange af vore virksomheder.

Endvidere er der grund til at gøre opmærksom på, at der findes visse forhold i hjem, hvor en af parterne er døve, forhold, som gør, at en lang række uheldige muligheder gør sig gældende; det er ikke altid muligt, at den ene part kan støtte den anden, når der sendes danske tv-udsendelser. Det er min opfattelse, at dansk tv ikke har formået at støtte de mange mennesker på en forsvarlig måde.

Nu er det jo sådan, at de hørehæmmede naturligvis ikke vil stille krav om, at alle danske udsendelser bliver tekstet, men skulle det ikke være muligt i større udstrækning end tidligere at hjælpe de mange mennesker?

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Jeg vil gerne sige, at jeg har selv kendskab til de tal, som hr. Henning Jensen nævnte, og jeg har også den allerstørste sympati for, at der bliver gjort

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

noget mere for den gruppe af medborgere, som her er omtalt.

Dog må jeg for god ordens skyld sige, at jeg som kulturminister ikke kan gøre min indflydelse gældende, al den stund det er radiorådet, der er den højeste myndighed i alle spørgsmål om programvirksomheden i radio og fjernsyn, og dér griber ministeren som bekendt ikke ind. Men jeg vil da gerne som politiker i øvrigt sige, at jeg vil være med til at medvirke til at opnå nogle frem-skridt på dette område.

Jeg har fået nogle oplysninger fra radiorådet og fra Danmarks radio, og deraf fremgår det, at man i høj grad er opmærksom på de døves og hørehæmmedes problemer. Man har i efteråret forsøgsvis udsendt 7 danske tv-programmer inden for forskellige genrer, der var tekstede, og man håber at kunne indføre en permanent ordning, der skal gå ud på hver måned at sende måske 3-4 tekstede danske programmer ved siden af den normale programservice for døve og hørehæmmede. Man ved endnu ikke helt nøjagtigt, hvornår disse planer kan realiseres, men jeg synes, at det, der er blevet oplyst, tyder på, at denne gruppe handicappede ikke er glemt af Danmarks radio.

Henning Jensen: Jeg vil gerne takke ministeren for det forholdsvis positive svar. Jeg er bekendt med, at ministerens mulighed for at gøre sin indflydelse gældende måske nok er en lille smule begrænset, men min mulighed for at rejse spørgsmålet over for en minister er jo kun at rejse det over for kulturministeren.

Jeg er glad for, at man er til sinds at udvide aktiviteten til fordel for de døve i vort samfund. Jeg vil gerne gøre to bemærkninger mere. Jeg har fået oplysninger om, at Landsforeningen for bedre Hørelse to gange har rettet henvendelse til Danmarks radio med anmodning om forhandlinger. Disse henvendelser er ret gamle, og man har endnu ikke fået svar fra Danmarks radio.

Man kan klare disse problemer på mange

måder. Man kan, som jeg nævnte over for ministeren, tekste flere udsendelser, men man kan også ved en bedre høretaktisk mulighed skabe grundlag for, at man via mundaflæsning kan følge en lang række udsendelser. Jeg håber, at ministeren ved en given lejlighed vil gøre Danmarks radio opmærksom på disse problemer.

Til sidst: det er et problem, som ikke alene berører de hørehæmmede i vort samfund; det ville jo være en god ting, hvis man kunne tale et mere dansk sprog i dansk tv.

Det tror jeg mange ville være tilfredse med.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Jeg skal ikke gå ind på de tekniske enkeltheder og spørgsmålet om, hvilket sprog der tales, men jeg kan sige, at det, jeg kan gøre, er at oversende referatet af spørgsmål og svar i dag til radiorådet med mine bemærkninger om, at jeg håber, man fortsat vil interessere sig for denne sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bent Sørensen* til indenrigsministeren:

„Vil ministeren tage initiativ til, at den dobbeltadministration, der i dag findes i forbindelse med amternes forhold til kommunerne, tages op til en hurtig undersøgelse med henblik på en forenkling?“

(Spm. nr. 116)

Bent Sørensen: Med jævne mellemrum dukker debatten om amternes eksistensberettigelse op. Jeg tror ikke, denne jævnlige debat tjener vort kommunale selvstyre. Jeg tror, det er en gene, et stort handicap for os, at vi får denne debat med jævne mellemrum.

Baggrunden for, at debatten dukker op, er vel nok den dobbeltadministration, der finder sted i amterne. Jeg tror ikke, det er realistisk på nuværende tidspunkt ganske enkelt at ophæve amterne. Jeg tror, amterne er kommet for at blive, men til gengæld er jeg også af den mening, at amternes

[Bent Sørensen.]

opgaver må klargøres mere, end tilfældet er i dag.

Det er således, at vi ude i kommunerne er udsat for en urimelig dobbeltadministration, som ikke alene er til gene for kommunerne, men som også er til gene for amterne. Jeg mener derfor, at skal vi ud af hele denne problematik, skal vi hæve debatten op på et højere niveau, så er det nødvendigt, at vi nu tager initiativ til at få undersøgt, hvilke opgaver der ligger i dag, som med fordel både administrativt og rent politisk kan flyttes fra amtskommunerne over til primærkommunerne.

Jeg vil gerne kraftigt understrege, at det er vigtigt, at vi får løst disse problemer, og jeg håber ministeren vil tage initiativ til, at der bliver nedsat et udvalg, som kan kulegrave problemerne, og at vi snart kan få en redegørelse, således at vi hurtigt kan få luget alle disse mange vildskud væk fra amtsrådene.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Allererst vil jeg gerne sige hr. Bent Sørensen tak for de bemærkninger, der blev gjort om den debat, der i øjeblikket er om det kommunale selvstyre og amtskommunernes rolle heri. Jeg kan i og for sig ikke føje noget til i så henseende.

Men jeg vil gerne allerførst slå én ting fast: der er rundt omkring sagt nogle bemærkninger om amtskommunerne, som går ud på, at det er amtskommunerne, der rager til sig opgaver af den ene eller den anden art. Og dér vil jeg gerne sige, at hvis der er nogen, der rager, så er det altså folketingset, der har lagt ud til amtskommunerne, hvad amtskommunerne skal beskæftige sig med. Jeg vil gerne have sagt det så tydeligt, at det ikke kan misforstås.

Det er rigtigt, at der rundt omkring i lovgivningen findes bestemmelser om, at amtsrådene skal godkende eller føre tilsyn med kommunernes virksomhed på områder, hvor kommunalreformen netop tilsigtede at sætte kommunerne i stand til at træffe de endelige afgørelser. Det er belastende både for amtsadministrationen og for kommunerne, at amtsrådene skal have de mange godkendelses- og tilsynsfunktioner, hvis værdi man i nogen grad kan sætte et spørgsmålstejn

ved, og som for amtsrådenes vedkommende også er et irritationsmoment.

Ud over de selvstændige opgaver, som amtsrådene har, f. eks. inden for sygehjælp, vejvæsen, gymnasieskoler og på det sociale område, mener jeg, at deres funktioner i forhold til primærkommunerne ganske overvejende skal være af planlæggende og koordinerende art. Mange af de godkendelses- og tilsynsbeføjelser, der ligger hos amtsrådene, må hovedsagelig betragtes som et levn fra den kommunestruktur, vi havde, før kommunalreformen trådte i kraft. Ganske vist blev opgavefordelingen lagt om i forbindelse med kommunalreformens ikrafttræden pr. 1. april 1970, men hovedsigtet med denne reform var at skabe en sidestilling af samtlige kommuner, at opdele den statslige og kommunale forvaltning på amtsplanet. Samtidig søgte man at gennemføre en vis decentralisering og give kommunerne noget større kompetence inden for de forskellige sagsområder.

Når man dengang ikke gik længere, skyldes det, at der ganske simpelt var grænser for, hvad man kunne nå, når kompetenceforholdene skulle være i orden inden den 1. april 1970, og i den forbindelse minder jeg ganske enkelt om, at folketingset i 1971 havde en debat, hvor folketingset enstemmigt besluttede, at den kommunalreform, vi havde fået, var kommet for at blive i en lang årrække.

Samtidig var man vel nok også dengang lidt for forsigtig med at give slip på gamle godkendelses- og tilsynsordninger, fordi man almindeligvis ikke havde gjort sig helt klart, hvilken styrkelse af kommunerne kommunalreformen indebar.

Jeg tror, tiden nu er inde til, at vi på baggrund af snart 3 års administrative erfaringer under den nye kommunestruktur går i gang med en undersøgelse af hele denne problematik. Nogle af problemerne er allerede taget op af nogle arbejdsgrupper, 4 i alt, som blev nedsat i december forrige år, og som i samarbejde med de kommunale organisationer, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, i fællesskab skulle gennemgå standarder og normer og se på forholdet mellem kommuner og amter. Men jeg tror, at man meget snart skal i gang med en bredere og mere systematisk undersøgelse.

[Indenrigsministeren.]

Det er min hensigt i nær fremtid at tage en forhandling med de kommunale organisationer for at finde frem til den mest hensigtsmæssige måde, vi kan tilrettelægge arbejdet på. Jeg stiler mod at få en hurtig løsning på disse problemer, for det er ikke mindst af hensyn til den amtskommunale administration vigtigt, at amtsrådene snarest muligt får klarhed over, hvilke funktioner de i fremtiden skal varetage.

I øvrigt deler jeg ønsket om, at debatten om det kommunale styre kom på et niveau, vi alle sammen kunne være med på.

Bent Sørensen: Jeg vil gerne takke ministeren for det positive svar, men vil samtidig henstille til ministeren, at dette udvalgsarbejde, som ministeren nu vil forledige iværksat, er færdigt så betids, at man kan komme i gang med ændringerne fra den nye valgperiodes begyndelse den 1. april 1974, for ellers er jeg bange for, at vi ikke opnår at få standset den debat, der er i gang, og som jeg er bange for vil forstærkes ganske betydeligt op til den kommende kommunale valgkamp.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Blot denne bemærkning: jeg kan kun erklære mig helt enig med hr. Bent Sørensen, og vi skal arbejde næsten dag og nat på at klare det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lennart Larson* til indenrigsministeren:

„Hvilke foranstaltninger agter ministeren at træffe i anledning af den nylig udsendte rapport vedrørende de sydfynske øer?“

(Spn. nr. 117).

Skriftlig begrundelse.

På foranledning af ministeriet for kulturelle anliggender er for nylig udsendt en rapport om de mindre sydfynske øer uden broforbindelse og Ærø, der må henregnes til de større øer, men ligeledes er uden broforbindelse. Da der sker en stadig affolkning med sammenhængende serviceforringelse for disse øer, er det af betydning snarest at træffe beslutning om, hvilken status disse øer fremtidig skal have. Kommunalreformen har ikke vist sig tilstrækkelig til at bevare øsamfundene under former, hvor der

både er en bofast befolkning med erhverv, turisme og serviceydelse, herunder tilstrækkelig transport til passende lav pris.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Rapporten om øproblemerne i det sydfynske øhav er, som hr. Lennart Larson også nævner, blevet udarbejdet af et særligt øudvalg, der er blevet nedsat på initiativ af kulturministeren — hvori også var involveret en del medlemmer af dette høje ting — og som har beskæftiget sig med de særlige øproblemer. Jeg har selv fået tilsendt et eksemplar af rapporten fra borgmester Svend Aage Andersen i Svendborg, og samtidig har borgmesteren i en følgeskrivelse oplyst, at han om en kortere tid vil vende tilbage til sagen med anmodning om en forhandling. I denne forhandling mener jeg, at ikke blot borgmesteren og de kommunale organisationer, men også andre interesserede må deltage, måske også medlemmer af dette høje ting.

Nu er det ikke alene indenrigsministeriet, der har modtaget rapporten, den er også blevet sendt til statsministeren, kulturministeren, trafikministeren og boligministeren og desuden til finansudvalget og til folketingets planlægningsudvalg. De problemer, rapporten har taget op, vedrører altså adskillige andre myndigheder end lige netop indenrigsministeriet, hvad jeg går ud fra, den ærede spørger også er klar over. Vi må derfor nok i indenrigsministeriet afvente den forhandling, som borgmesteren i Svendborg lægger op til, før jeg kan sige noget mere præcist om, hvilke konkrete foranstaltninger, der eventuelt kan blive tale om at træffe fra indenrigsministeriets side på grundlag af rapporten. Men jeg kan da oplyse hr. Lennart Larson om, at der er en række øproblemer, som vi gennem dispensationer har stillet os imødekommende over for, og vi har også hjulpet over visse vanskeligheder allerede på nuværende tidspunkt.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at det nævnes i selve rapporten, at formålet først og fremmest har været at lægge et dokumentationsmateriale på bordet som led i de kommende forhandlinger mellem de offentlige myndigheder om koordineringen af indsatsen over for befolkningen på de mindre danske øer.

I øvrigt nævner rapporten også, at de

[Indenrigsministeren.]

problemer, der først og fremmest trænger sig på, er transportproblemet i området, og disse problemer vedrører jo i første række trafikministeren.

Hr. Lennart Larson er også inde på, at kommunalreformen ikke i tilstrækkelig grad har løst øsamfundenes særlige problemer. Hertil vil jeg gerne sige, at det nuværende kommunale tilhørsforhold for de sydfynske øer specielt blev fastlagt i 1964 og i 1966 på grundlag af enighed mellem de implicerede kommuner, og selv om jeg ikke på nogen måde skal påstå, at kommunalreformen endeligt har løst de små øers problemer, må man da nok gå ud fra, at der trods alt er et bedre grundlag end før reformen for at løse problemerne, efter at øerne er kommet ind under større kommuner.

Endvidere er der som nævnt i første række tale om transportproblemer, og det er nok begrænset, i hvor vidt omfang, der har været mulighed for at klare disse problemer alene i kraft af kommunalreformen. Øernes geografiske beliggenhed vil jo være lige langt fra fastlandet, uanset hvordan kommuneinddelingen foretages, men jeg kan sige til hr. Lennart Larson, at jeg i høj grad er opmærksom på dette problem, og at jeg i høj grad vil være positiv over for det i den udstrækning, vi fra indenrigsministeriets side kan finde det ret og rimeligt at løse disse for øerne vanskelige problemer.

Lennart Larson: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Jeg er glad for, at ministeren ser positivt på denne sag, men det fremgik også af ministerens svar, at der er en række instanser, der skal ind for at få løst denne opgave. Da jeg skulle stille spørgsmålet til regeringen, var jeg da også i tvivl om, hvorvidt det skulle stilles til indenrigsministeren eller ikke. Men jeg mente, at det, netop på baggrund af forordet i betænkningen, hvori man alvorligt opfordrer til at etablere et samarbejde mellem stat, amt og kommune for at sikre opretholdelsen af eksistensgrundlaget for øernes befolkning, ville være rimeligt, om indenrigsministeren specielt ville tage sig af dette forhold, da kommuner og amter jo direkte sorterer under ham.

Det er meget, meget væsentligt, at vi får løst disse problemer; det er et vigtigt kultur-

politisk og landskabsmæssigt miljø, der skal bevares, og det gælder om at sikre befolkningen. Det er rigtigt, at der også er trafikale problemer og derigennem befolkningsproblemer. Når vi taler om de trafikale problemer, er det rejsetider, betjeningsintervaller, pris, færger, havne og hele dette kollektive problem. Det er undervisningsproblemer og skoleforhold, det er hele erhvervslivets strukturforhold med landbrug og fiskeri og en udvidet turisme, det er privat og offentlig servicevirksomhed, og det er vandindvindingsforhold. Derfor mener jeg, det er så væsentligt for denne befolkning, hvis dette skal bevares ud i fremtiden også, at man netop får denne koordinering. Jeg vil meget henstille til ministeren, at han tager fat i disse problemer og får en forhandling med amt og kommuner, og jeg ved, at amtet og kommunerne allerede er i fuld gang.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg kan forstå på de bemærkninger, som hr. Lennart Larson har gjort om alle de problemer, der er for øerne, at der i og for sig ingen forskel er i opfattelsen af, at problemet skal løses. Alene mine bemærkninger om, at jeg forventer, at vi får en forhandling med borgmesteren i Svendborg og andre interesserede, indicerer i sig selv, at vi må gå videre. Der foregår så tit forhandlinger i indenrigsministeriet, der ikke bare drejer sig om indenrigsministerens område, men om en koordinering. Det vil også blive tilfældet her.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Albertsen* til socialministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre bestemmelserne i loven om børne- og ungdomsforplejning overholdt vedrørende børns og unges anbringelse i døgninstitutioner?“

(Spm. nr. 118).

Skriftlig begrundelse.

Af dagspressen fremgår det, at mange unge, der skal fraflytte deres hjem efter aftale med det lokale børneværn, i stigende grad i samarbejde med familievejledere m. v. placeres på private kostskoler og private institutioner. Det vil sige, at man ikke altid får børnene og de unge anbragt på ste-

[Albertsen.]

der, hvor man kan forsøge at rette de skader op og løse de problemer, som har været anledningen til børnenes fjernelse. Samtidig er der sket det, at man har kunnet nedlægge en række statslige og selvejende institutioner, idet man derved havde tænkt sig, at børn, der bliver fjernet, i stigende grad bliver placeret på private plejehjem. Det har imidlertid vist sig, efter dagspressen at dømme, ikke at være tilfældet. Det vil sige, at vi herved kan konstatere, at bestemmelserne i loven om børne- og ungdomsforsorg ikke bliver overholdt, fordi man dér bestemte stiler imod fortrinsvis at søge børnene anbragt på private plejehjem, og hvis det ikke kan ske da at få dem anbragt på institutioner, som har en kvalificeret stab af medarbejdere. Jeg mener derfor, ministeren må henlede de lokale socialkontorers og børneværnenes opmærksomhed på pligten til at overholde bestemmelserne i loven om børne- og ungdomsforsorg.

Albertsen: Baggrunden for mit spørgsmål til socialministeren er de meddelelser, der har været fremme i dagspressen, og hvoraf det fremgår, at et stort antal børn under børne- og ungdomsforsorgen placeres på private kostskoler og institutioner. De lokale børne- og ungdomsværn skal forsøge at varetage børnenes og dermed også familiernes interesse og søge at klare de problemer, der er opstået for de berørte børn, og der er ganske bestemte intentioner og et ganske bestemt sigte i loven med henblik på disse børns anbringelse.

Det viser sig imidlertid, at de børn, der bliver anbragt uden for det offentlige institutioner, som i og for sig er etableret med dette formål for øje, og som ifølge lovens hovedsigte fortrinsvis skulle anbringes i private plejehjem, i stigende grad bliver anbragt på private kostskoler og på selvejende institutioner. Mange af disse skoler er overhovedet ikke egnet til at løse de opgaver, der her er tale om. Der er også tale om institutioner, hvor tilsynspligten ikke bliver overholdt.

Jeg har i forbindelse med mit spørgsmåls fremkomst fået en lang række henvendelser fra mennesker, der anfører, hvilke særdeles utilfredsstillende vilkår, der her er tale om; og det er ikke isolerede tilfælde, men der er

tale om skoler, hvor der er anbragt et stort antal børn. Det samlede antal børn, der kommer ind i billedet her, er jo vokset, således at det er ca. 1.200 i dag, og det vil sige over 10 pct. af de børn, der fjernes fra hjemmet.

Mit spørgsmål til socialministeren er motiveret i den misfortolkning, som kommunerne efter min mening her gør sig skyldig i, idet der for nogle af disse institutioners vedkommende er tale om, at flertallet af de børn, der er anbragt på de pågældende kostskoler, kommer fra børneværnene. Der er altså i første række tale om, synes jeg, en misfortolkning af lovens bestemmelser fra børneværnets side, og der er tale om, at man kommunalt har en direkte økonomisk fordel i at anbringe børnene sådanne steder, idet der ydes 70 pct. statsrefusion, når det drejer sig om disse kostskoler, og det vil sige, at kommunerne slipper billigere.

Sigtet i loven var først og fremmest at varetage barnets tarv, og hvis dette ikke efterleves, henstiller jeg til ministeren at foranledige børneværnenes opmærksomhed henledt herpå.

Samtidig vil jeg også gerne henstille til ministeren at tage en drøftelse med undervisningsministeren med henblik på tilsynet og samarbejdet med de private kostskoler. Jeg mener, at dette må være en naturlig opgave.

Socialministeren (Eva Gredal): For at forstå problematikken omkring børns anbringelse uden for hjemmet er det vigtigt at gøre sig helt klart, at loven om børne- og ungdomsforsorg hviler på en tilbudstanke. Der ligger heri, at børneværnets afgørelse af, om børn skal anbringes uden for hjemmet, og hvor de i givet fald skal anbringes, så vidt muligt skal træffes og gennemføres i forståelse med forældrene. Jeg anser tilbudstanken og samarbejdet med forældrene og børneværnene som helt afgørende for, at der kommer noget heldigt ud af børneværnenes arbejde.

Herudover er det vigtigt at være opmærksom på, at det i loven udtrykkeligt fastslås, at børn, som ikke kan være hos forældrene, så vidt muligt anbringes i familiepleje, medmindre hensynet til barnets forhold taler imod det.

Endnu har man ikke helt kunnet leve op

[Socialministeren.]

til lovens intentioner. Forholdet er nemlig det, at kun godt 2.300 ud af i alt godt 12.000 børn eller ca. 18 pct. var anbragt i privat pleje i april 1971; i 1966 var det tilsvarende antal 13 pct. Heri ligger imidlertid ikke, at man uden videre skal falde tilbage på generelt at placere børn i børne- og ungdomshjem. Forholdet vil ofte være det, at en anbringelse på f.eks. en kostskole vil være helt forsvarlig, under forudsætning af at denne kategori af børn ikke bliver en for dominerende faktor på kostskolen, og under forudsætning af at der ikke er tale om helt specielle adfærdsvanskeligheder, som forudsætter en mere intensiv behandling.

Når det er sagt, vil jeg gerne indrømme, at det seneste talmateriale vedrørende børn, der er anbragt på kostskoler, kan give anledning til visse betænkeligheder, idet børneværnene i stigende grad har anbragt børn på kostskoler. Pr. 1. april 1971 havde 1.118 børn ud af i alt 12.800 børn ophold på kostskoler, svarende til godt 8 pct. af det antal børn, som var anbragt uden for eget hjem.

Baggrunden for stigningen er, at mange forældre foretrækker, at deres børn anbringes på kostskole, som jeg, når de antydede forudsætninger er til stede, anser for at være et udmærket tilbud til mange af børnene. Hertil kommer yderligere, at der indtil for nylig har været mangel på ledige pladser på behandlings- og skolehjem, hvilket har bevirket, at børneværnene midlertidigt har måttet anbringe børnene på kostskoler.

Belægningsforholdene har imidlertid inden for det seneste års tid ændret sig, idet der nu er en vis ledig kapacitet på disse institutionstyper. Det medfører, at adfærdsvanskelige børn har mulighed for at komme på den institution, som er indrettet til netop at modtage disse børn.

Efter den udvikling, der har fundet sted, er jeg enig med hr. Albertsen i, at der kan være anledning til at se på problemerne og jeg kan i denne forbindelse oplyse, at socialstyrelsen i samarbejde med undervisningsministeriet er i færd med at udarbejde en vejledning til børne- og ungdomsværnene, således at vi i videst muligt omfang kan undgå fejlplaceringer. Jeg vil drage omsorg for, at socialstyrelsens arbejde på dette område fremskyndes.

Jeg vil også drage omsorg for, at under-

visningsministeriet bliver inddraget i spørgsmålet med hensyn til tilsyn på såvel private som selvejende kostskoler.

Robert Christensen: Jeg vil gerne sige, at jer er helt enig med socialministeren i, at det mange gange er uhyre fornuftigt at anbringe sådanne børn på vore private kostskoler. Vi har også beviser for, at disse kostskoler er i stand til at nå et godt resultat med dem, jeg tror nærmest, man må sige af den grund, at de simpelt hen behandler dem som ganske normale børn. Men jeg ved fra disse kostskoler, at de får vanskeligheder, hvis de får for mange af disse børn, og at de ofte har vanskeligheder med dem, fordi de ikke får børnenes baggrund oplyst, inden de bliver indmeldt som elever.

Jeg vil gerne spørge socialministeren: vil socialministeren medvirke til, at disse skoler får børnenes baggrund oplyst, før de bliver indmeldt, sådan at skolen selv kan vurdere, om det er et tilfælde, de er i stand til at klare?

Albertsen: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og forstår, at ministeren og socialstyrelsen vil være opmærksom på, at det her forekommende problem skal klares ved, at det bliver pålagt børneværnene at leve op til lovens intentioner. Mulighederne herfor skulle, som rigtigt oplyst af ministeren, være bedre til stede i dag på grund af den ledige kapacitet på de anerkendte institutioner.

Forudsætningen for, at børnene anbringes privat, må være, at det sker under forsvarlige forhold. Jeg har fået i hænderne en rapport, hvori der tales om private kostskoler, hvor undervisningen må karakteriseres som uforsvarlig og sundhedsforhold og brandfare må anses for helt uantagelige. Der oplyses om lugt, om badeforhold, om elendige møbler, om overbelægning af skolerne, om dårlig kvalitet, om antallet af medarbejdere m.v. Når der er tale om, at man anbringer børn under sådanne vilkår, har man bestemt ikke fortolket loven sådan, som jeg er overbevist om at ministeren og jeg mener loven skal fortolkes. Omvendt vil jeg sige, at det, der burde ske og nu i stigende omfang sker fra visse kommuners side — senest har Københavns kommune vist et fortræffeligt initiativ — er, at man sigter mod at få anbragt børnene under privat pleje, og det bør nok understreges ekstra i den henven-

[Albertsen.]

delse, som jeg forstår der er tale om socialstyrelsen vil rette til de respektive børneværn.

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg kan være enig med hr. Robert Christensen i, at når et barn skal anbringes på en kostskole, må denne også have en mulighed for at bedømme, om vedkommende barn overhovedet kan optages på skolen og føre en tilværelse, der er rimelig for dette barn, og jeg vil undersøge nærmere, hvad man gør i det tilfælde.

Jeg tror nok, hr. Albertsen og jeg er enige i, at privat anbringelse stadig væk er noget, som vi må gå ind for for de børn, der kan klare det, og den udvikling vil vi fortsætte, men den skulle jo ikke alene være ensbetydende med, at børnene anbringes på kostskoler. Det, man må stile efter, synes jeg er noget i retning af den udmærkede ordning, som Københavns kommune for øjeblikket praktiserer, hvor børn anbringes i privat familiepleje hos, om jeg så må sige kontrollerede familier.

Når det oplyses, at der er så dårlige forhold på disse kostskoler, må der også være noget galt med det tilsyn, der føres, og det er klart, som jeg også sagde i mit første indlæg, at det er noget, vi må tage op med undervisningsministeriet, så vi i fællesskab kan undersøge, om ikke tilsynet skal foregå på en anden måde. Man har jo også fra socialministeriets en interesse i, at børnene anbringes under ordentlige og rimelige forhold.

Poul Dam: Jeg hørte med glæde, at socialministeren vil gøre noget for at undersøge disse forhold. Jeg vil gerne spørge, om socialministeren så også vil gøre noget for at spørge de modtagende skoler. Hvis man spørger børneværnene og andre sociale institutioner, er jeg alvorligt bange for, at man vil få det svar, at de rigtignok giver alle oplysninger. Jeg kan ud fra mine egne erfaringer sige, at en tredjedel af de elever, vi på en højskole får fra sociale institutioner, får vi absolut intet at vide om, ej heller får vi at vide, at opholdet skal betales af sociale institutioner. De bliver indmeldt, som om de var helt almindelige private elever. En anden tredjedel får vi noget at vide om, men ikke tilstrækkeligt. Ca. en tredjedel får

vi ordentlig besked om. Den sidste tredjedel kan vi gøre noget for, de to andre tredjedele lader man i virkeligheden fra de pågældende institutioner i stikken, og det er jo dem, det drejer sig om.

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg er helt klar over, at mange af de modtagende institutioner med rette har kunnet beklage sig over, at der i meget stort tal anbringes mennesker, der har været i forbindelse med den sociale sektor, uden at oplysninger herom kommer frem. Jeg skal meget gerne undersøge, hvorledes det ligger med denne oplysningsmulighed, og også sige, at jeg tror, at hvis man vidste noget mere om de pågældende børn eller unge, var der større muligheder for at sætte ind dér, hvor det er relevant at sætte ind, Det skal jeg meget gerne tage op.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Mette Madsen* til justitsministeren:

„Hvordan går det med de tidligere i pressen omtalte planer om at koordinere arbejdet for at fremme færdselssikkerheden?“
(Spm. nr. 119).

Skriftlig begrundelse.

Af de meget store problemer, som den stærkt stigende trafik giver for færdselssikkerheden, er efter min opfattelse en sikring af børnenes skolevej langt det alvorligste. Ganske vist søger politi, skolefolk, forældre og myndigheder på mange måder at iværksætte foranstaltninger, der kan nedsætte antallet af ulykker på skolevejen, men alligevel stiger tallet stærkt.

I fredags blev to små syv års piger i Vendsyssel dræbt på vej til skole. Det skete to forskellige steder og under forskellige omstændigheder. Vi må alle føle et tungt medansvar, og vi må uvilkårligt spørge os selv, om disse ulykker kunne være undgået, og hvordan vi kan undgå, at det sker igen.

Jeg tror, at det er et krav fra befolkningen, at der gøres alt, hvad gøres kan, og at det bliver gjort nu, f. eks. anlæg af gangtunneler og gangbroer, opsætning af færdselslys og indførelse af fartbegrænsninger. Desuden må vi have mere færdselsundervisning i skolerne, voksenbistand til skolepatruljerne på de farligste steder m. v. Vi må også have

[Mette Madsen.]

udvidet skolebuskørsel og mange andre større og mindre foranstaltninger, alt afhængigt af behovet de lokale steder.

Desværre hører foranstaltningerne under mange forskellige myndigheder, og derfor er arbejdet for at sikre skolevejen tungt og langsommeligt. Men forældrene og skolebørnene har ikke tid at vente.

Derfor vil jeg være interesseret i at få oplyst af justitsministeren, hvordan det går med de tidligere i pressen bebudede planer om et koordineret arbejde for at fremme færdselssikkerheden.

Mette Madsen: Forrige fredag blev to små syv års piger i Vendsyssel dræbt på vej til skole. Det skete to forskellige steder og under forskellige omstændigheder. Vi må alle føle et tungt medansvar, og vi må uvilkårligt spørge os selv, om disse ulykker kunne have været undgået, og hvordan vi kan undgå, at det sker igen. Men de foranstaltninger, der skal til, hører under mange forskellige myndigheder, og derfor er arbejdet med at sikre skolevejen tungt og langsommeligt. Det er baggrunden for mit spørgsmål til justitsministeren om, hvordan det går med de tidligere i pressen omtalte planer om at koordinere arbejdet for at fremme færdselssikkerheden.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Spørgsmålet om koordination af arbejdet med at fremme færdselssikkerheden behandles i et udvalg, der blev nedsat af regeringen i foråret 1972 med den opgave at afgive indstilling om den fremtidige organisation af færdselssikkerhedsarbejdet. Udvalget har oplyst over for mig, at det påregner at afgive betænkning inden 1. april i år.

Jeg er ganske enig med fru Mette Madsen i, at en del af færdselssikkerhedsarbejdet besværliggøres ved, at mange spørgsmål berører en række forskellige myndigheders område. Dette er da også baggrunden for udvalgets nedsættelse, og det er mit håb, at der på grundlag af udvalgets arbejde kan opnås en mere hensigtsmæssig organisation af færdselssikkerhedsarbejdet med det resultat, at det alt for store antal færdselsuheld nedbringes. Især må de mange ulykkesramte børn i trafikken i høj grad beklages, og kan der gøres noget for, at antallet af

ulykkesramte børn nedbringes, vil jeg gerne bidrage hertil. Men jeg er nødt til at afvente resultatet af det arbejde, der udføres for at få færdselssikkerhedsarbejdet koordineret.

Mette Madsen: Jeg takker ministeren for svaret og for den positive indstilling til trafikikkerhedsproblemerne, der ligger i, at denne arbejdsgruppe er blevet nedsat. Hvis det går, som justitsministeren har udtalt til Aalborg Stiftstidende i lørdags, at denne nye afdeling skal høre under justitsministeriet, vil jeg gerne spørge justitsministeren, om han kan sikre, at denne afdeling ikke bare bliver endnu en debatterende forsamling bag ved en dør med et nyt skilt, men at den får den myndighed og handlekraft, der simpelt hen må til nu.

Jeg vil også gerne stille det yderligere spørgsmål, om det så ikke skulle være muligt i lovgivningen, f. eks. lov om offentlige veje af 9. juni 1971, at indføje en speciel bestemmelse om, at vejmyndighederne før anlæg af større veje i forbindelse med høringen af de berørte kommuner skulle sikre sig, at de pågældende kommuner særlig tog højde for, at der ikke i forbindelse med vejanlægget skete en forringelse af den lokale trafikikkerhed. Herunder tænker jeg navnlig på børnenes trafik til og fra skole, fritidshjem, idrætsanlæg og -haller m. v., for jeg tror, at en sådan markering af ansvaret over for trafikudviklingen i de lokale samfund ville være gavnlig at få indføjet i lovgivningen.

Også inden for skolelovgivningen og i skoleplanlægningen må der kunne gøres mere for at sikre trafikafviklingen. Der er bl. a. spørgsmålet om at opnå en hensigtsmæssig fordeling på skolebuskørsel og en forbedring af trafikkanlæggene. Man kunne måske også forestille sig, at man fik indføjet bindende regler med henblik på kommunernes ansvar for kørsel med børn, når ikke blot afstanden, men også selve sikkerheden i trafikken tilsiger det. Med en sådan forpligtelse ville det blive et spørgsmål om at overveje, om det ikke bedre kunne betale sig i det lange løb at gennemføre en bedre trafiksikring gennem opførelse af gangbroer, tunneler, skolestier osv. på udsatte steder.

Under alle forhold må vi regne med, at man lokalt vil forstærke indsatsen over for trafikikkerheden, og spørgsmålet er så, om

[Mette Madsen.]

vi ikke hellere med det samme under hensyntagen til den stadig stigende trafikintensitet skulle gå det skridt videre at få fastlagt nogle fastere regler for hele dette område.

Justitsministeren (*K. Axel Nielsen*): Det første spørgsmål lød noget i retning af, om jeg ville bidrage til at sikre, at et nyt færdselssikkerhedsorgan — om det nu bliver et direktorat, eller hvad det nu bliver — ikke bare bliver et nyt kontor i bureaukratiet, underforstået, at nok sker der en behandling i et eller andet direktorat, men i øvrigt sker der ikke noget. Det var vistnok undertonen i det, fru Mette Madsen spurgte om.

Jeg kan da sige så meget, at det har været justitsministeriets og min hensigt med at foreslå dette arbejdsudvalg nedsat, at vi skulle prøve på at samle trådene netop for at forenkle og rationalisere arbejdet med at fremme færdselssikkerheden. Det er hensigten, der ligger bag, og det er den vilje, vi går til opgaven med.

De andre spørgsmål vedrører dels undervisningsministeren, dels ministeren for offentlige arbejder, især for så vidt angår spørgsmålet om at sikre vejene og skolevejene. Jeg kan ikke så godt her give nogen løfter, fordi jeg for det første bevæger mig ind på områder, hvor jeg ingen kompetence har — endnu, og for det andet i virkeligheden, hvis jeg svarede positivt på fru Mette Madsens i og for sig vældig fornuftige spørgsmål, på forhånd ville tage højde for, hvad jeg venter, at arbejdsgruppen, som er nedsat, kommer til. Denne arbejdsgruppe har fået et ganske bestemt kommissorium, og jeg er ikke i tvivl om, at den med dette kommissorium vil prøve at løse den opgave, der er blevet pålagt. Når dens arbejde er færdigt i form af en betænkning, prøver vi at føre den ud i livet i retning af at koordinere arbejdet med at fremme færdselssikkerheden og gerne med et bedre resultat.

Mette Madsen: Jeg må endnu en gang takke ministeren, og jeg takker navnlig for,

at justitsministeren ved at henvise til undervisningsministeren og ministeren for offentlige arbejder har givet den smukkeste mulige illustration til mit spørgsmål her i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Guldberg* til boligministeren:

„På hvilket tidspunkt er ministeren blevet bekendt med, at det i finansudvalgets aktstykke 450/72 omtalte boligbyggeri ikke var bindende overtaget af Det sociale Boligbyggeri i Korsør, forinden finansudvalget havde bevilget rentesikring for det nævnte byggeri?“

(Spm. nr. 120).

Skriftlig begrundelse.

Ifølge Berlingske Tidende er det nævnte byggeri nu overdraget fra bygge- og entreprenørfirmaet Brdr. Teichert I/S til Det sociale Boligbyggeri i Korsør for 40,6 mill. kr. Det oplyses, at det har været en forudsætning for handelens gennemførelse, at boligselskabet kunne få rentesikring til byggeriet.

Ved aktstykke nr. 450/72 søgte ministeren finansudvalgets tilslutning til at give tilsagn om den nævnte rentesikring. Det hedder i aktstykket: „Begge boligselskaber har — med henvisning til de betydelige udlejningsvanskeligheder og de konsekvenser, som lejetabene kan få for selskabernes evne til at klare deres økonomiske forpligtelser — anmodet boligministeriet om tilskud i form af rentesikring, således at lejen kan bringes ned på niveau med lejen i andet, tilsvarende almenyttigt boligbyggeri.“

Aktstykket er behandlet i finansudvalget første gang den 27. juni 1972 og blev tiltrådt af et flertal den 21. september 1972.

Guldberg: Spørgsmålet hviler på det grundlag, som er oplyst igennem dagspressen, specielt Berlingske Tidende, hvoraf det fremgår, at det byggeri, der blev behandlet i finansudvalget i perioden fra juni til sep-

[Guldberg.]

tember 1972, i hvert tilfælde efter pressens oplysninger først nu er endeligt overdraget fra Brdr. Teichert I/S til det sociale selskab i Korsør.

Jeg vil gerne indledningsvis minde ministeren om, at det var en sag, som gav anledning til nogle betænkeligheder, da det under behandlingen i finansudvalget fremgik, at der var en meget nøje tilknytning og sammenfald mellem den oprindelige entreprenør eller leverandør eller delentreprenører i det pågældende byggeri og dem, der sad i det pågældende boligselskab. Sagen så i hvert tilfælde for mig dengang nærmest ud som en omformning af et privat byggeri til et socialt boligselskab, som derefter henvendte sig til staten for at få statsstøtte og dermed dækning for konsekvenserne af, at forretningsmæssigt byggeri tilsyneladende ikke kunne gennemføres, hvorfor man altså enten måtte komme galt af sted eller afhænde det.

Det er min bestemte opfattelse — og jeg begrunder det også med aktstykket, som jeg har gennemgået igen inden spørgsmålet — at indtrykket under behandlingen i finansudvalget var, at dem, man skulle hjælpe, var det sociale boligselskab i Korsør, og dette er årsagen til, at jeg nu stiller mit spørgsmål til ministeren for at få at vide, hvordan denne sag egentlig forholder sig.

Boligministeren (Helge Nielsen): Må jeg først minde hr. Guldberg om, som jeg også gjorde det ved samrådet i finansudvalget, at dette byggeri er bygget efter reglerne i støttelovgivningen om statsgaranteret privatbyggeri med den deri indeholdte kontrol, således at der i den indledende fase af byggeriet har været statsindblanding i det.

Må jeg i øvrigt sige, at i aktstykket nr. 450/72 til finansudvalget anførte jeg bl. a. følgende om byggeriet i Korsør:

„Byggeriet agtes så vidt muligt pr. 11. juni 1972 overtaget af det almennyttige boligselskab Det sociale Boligbyggeri i Korsør med henblik på udlejning efter reglerne for almennyttigt boligbyggeri.“

Denne sætning står i aktstykket umiddelbart foran det stykke, som hr. Guldberg har citeret i sit spørgsmål, og som det fremgår af mit citat, havde overtagelsen ikke fundet sted. Det var også ganske naturligt, efter-

som ydelsen af rentesikring netop var en forudsætning for, at der kunne træffes en bindende aftale mellem parterne.

I aktstykket redegjorde jeg i øvrigt nærmere for baggrunden for ansøgningen, og forholdene blev senere yderligere belyst i mit svar på finansudvalgets spørgsmål af 27. juni 1972 og under et senere samråd den 24. august samme år.

Den 11. oktober 1972 underrettede jeg boligselskabet Det sociale Boligbyggeri i Korsør og Brdr. Teichert om finansudvalgets tilslutning til at bevilge rentesikring til bebyggelsen, og samtidig gjorde jeg bl. a. opmærksom på, at tilsagn om rentesikring ikke kunne meddeles, før der forelå en nærmere redegørelse for resultatet af overdragelsesforhandlingerne, herunder vilkårene for boligselskabets overtagelse. Denne redegørelse har jeg endnu ikke fået, og mit kendskab til overdragelsesforhandlingernes afslutning er derfor ligesom hr. Guldbergs baseret på meddelelse i pressen.

Guldberg: Jeg forstår ministerens svar således, at både ved forelæggelsen og under og ved afslutningen af behandlingen af denne sag har ministeren været helt klar over, at der ikke, som det i virkeligheden fremgår af teksten, var tale om, at hvis man sagde nej til den pågældende bevilling, ville man bringe det sociale boligselskab i Korsør i vanskeligheder. Det er anført i aktstykket, at selskaberne har søgt under henvisning til udlejningsvanskeligheder og de konsekvenser, lejetabene kan få for selskabernes evne til at klare deres økonomiske forpligtelser. Jeg kan sige til ministeren ganske klart og ubetinget, at jeg for mit vedkommende, selv om jeg har stemt imod, bestemt ikke har opfattet det som en bevilling til at købe et privat byggeri. Jeg minder igen ministeren om det meget nære personsammenfald, der har været mellem det sociale boligselskab og sælgeren. Jeg tror, det bliver nødvendigt at gå mere i dybden med dette.

Jeg skal ikke kunne svare på deres vegne, som har stemt for dette aktstykke, men jeg kan i hvert tilfælde for mit eget vedkommende sige, at det ikke var af den grund, jeg stemte imod. Jeg mente, at den nævnte forbindelse ikke var antagelig, og jeg havde

[Guldberg.]

bestemt den opfattelse, bekræftet af hvad der står i aktstykket, at der her var tale om at hjælpe det sociale boligselskab i Korsør, men ikke om at sørge for, at de kunne købe en ejendom til 40,7 mill. kr. af et privat foretagende.

Boligministeren (Helge Nielsen): Må jeg først sige, at de 40,7 mill. kr. kender vi intet til i boligministeriet. Det har hr. Guldberg udelukkende fra dagspressen. Jeg kan tilføje, at opførelsessummen for dette byggeri er 27,1 mill. kr., og at vi ikke agter at godkende en købesum, der er større end opførelsessummen. Lejetab og andre udgifter i forbindelse med dette byggeri vil ikke blive godkendt ved den endelige overdragelsesforretning, når den skal til behandling i boligministeriet.

Jeg mener, at det står ganske klart i aktstykket, og jeg skal citere det én gang til:

„Byggeriet agtes så vidt muligt pr. 11. juni 1972 overtaget af det almennyttige boligselskab Det sociale Boligbyggeri i Korsør med henblik på udlejning efter reglerne for almennyttigt boligbyggeri“.

Jeg mener, at der både i aktstykket og ved samrådet er givet de nødvendige oplysninger, således at man har kunnet tage stilling til dette spørgsmål, hvad finansudvalget altså også har. Jeg skal ikke her diskutere, hvorfor hr. Guldberg har taget en anden stilling.

Bendix: Det forekommer mig at være en meget ubehagelig sag. Der er tilsyneladende fra flere sider udvist en vældig fingerfærdighed. Jeg føler behov for at få opklaret et par ting fra ministerens side i denne sammenhæng.

Jeg vil først og fremmest gerne bede ministeren om herfra at give tilsagn om, at vi også i folketingets boligudvalg får en fuldstændig redegørelse for, hvad der er passeret i denne sag. Dernæst har jeg et konkret spørgsmål, som ministeren måske allerede på nuværende tidspunkt kan sige noget om: hvilke konsekvenser for fremtiden får egentlig en afgørelse af denne karakter? Det forekommer mig, at den i forbindelse med den nugældende rentesikringsordning kan danne et præcedens, som vil være meget ubehageligt.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg er naturligvis helt parat til at give boligudvalget den samme klare og rene redegørelse, som der er givet finansudvalget. Der er ikke udvist „fingerfærdighed“ fra nogen side i denne sag — ikke hvis man opfatter fingerfærdighed som noget mindre hæderligt. Der er åbenhed i denne sag. Det drejer sig om et problem i en by, der har store områder, som man gerne vil have bebygget. Der ligger her et byggeri, opført med statsgaranti og dermed under statskontrol. Det er ikke ethvert byggeri, der er opført privat, der umiddelbart derefter kan blive til et rentesikret byggeri. Der har fra starten af dette byggeri været den samme kontrol fra boligministeriets embedsmænd, som der har været med det almennyttige rentesikrede byggeri, og da der ikke er ret mange af den slags private byggerier med statsgaranti, bliver problemet ikke særlig omfattende.

Men som sagt vil jeg meget gerne give boligudvalget den samme redegørelse, som fik finansudvalgets flertal til at vedtage dette forslag.

Guldberg: Det er rigtigt, som ministeren siger, at der står, at det agtes overtaget pr. 11. juni 1972, i et aktstykke dateret 31. maj og første gang behandlet i finansudvalget 27. juni, dvs. efter at den 11. er passeret. Det indicerer noget, som vi er vant til, nemlig at man kan komme med aktstykker, hvor den skæringsdag, sagen omhandler, er passeret.

Jeg vil gerne spørge: når boligministeren allerede dengang vidste, at der ikke var tale om nogen bindende aftale, hvorfor stod der så ikke i aktstykket, at overtagelsen var betinget af, at man gav det tilsagn? Jeg tror nok, spørgsmålet er relevant. Det ville undre mig, om det flertal, der vedtog denne sag, derunder socialistisk folkeparti, virkelig skulle have stemt for at lade et socialt selskab overtage et privat byggeri, som først havde fået lov at tage chancen for så, når det viste sig ikke at kunne klare sig, at gå til staten — og det ville undre mig endnu mere, eftersom det oven i købet har vist sig, at det sociale selskab nærmest er sammensat af leverandørerne.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg vil henvise til samrådet i finansudvalget, hvor

[Bølgeministeren.]

jeg ganske klart understregede, at overtagelsen kun kunne finde sted under denne forudsætning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Karen Thurøe Hansen* til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil ministeren opfordre etaterne til at ændre deres ansættelsespraksis, så skoleelever ikke opfordres til at forlade skolen i utide midt i et skoleår?“

(Spm. nr. 113).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet stilles på grundlag af et konkret tilfælde, hvor en elevs deltagelse i erhvervspraktik medførte, at postvæsenet opfordrede ham til at forlade skolen midt i 9. skoleår for at blive ansat hos postvæsenet.

Det er over for mig oplyst, at lignende ansættelser er sket flere gange.

Jeg finder det uheldigt, at en statsinstitution opfordrer en skoleelev til at forlade skolen i utide, således at vedkommende elev forhindres i at erhverve et afgangsbrev. En sådan elev er særdeles dårligt stillet, hvis han af en eller anden årsag ikke bliver fastansat.

Karen Thurøe Hansen: Mit spørgsmål til ministeren er stillet på baggrund af et konkret tilfælde, hvor en elev i 9. klasse havde været ude i erhvervspraktik hos postvæsenet og efter endt erhvervspraktik fik tilbud om at blive ansat hos postvæsenet, desværre midt i 9. klasses skoleår.

I en tid, hvor vi med udvidet undervisningspligt forsøger at give alle de unge en grundig ballast til at gå ud i livet, synes jeg, det er meget forkasteligt, at en statsinstitution ansætter en elev midt i skoleåret i 9. klasse uden at give denne elev mulighed for at erhverve det afgangsbrev fra 9. klasse, som han skulle have som ballast.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Da der i begrundelsen for spørgsmålet er nævnt etaterne, har jeg undersøgt

spørgsmålet både hos DSB og post- og telegrafvæsenet, idet jeg går ud fra, at det er dem, der sigtes til. Jeg har begge steder fået at vide, at hverken DSB eller post- og telegrafvæsenet har den personalepolitik at opfordre eleverne til at afbryde skoleuddannelsen for at opnå antagelse i den pågældende etat. Og dermed kunne jeg i og for sig stoppe min besvarelse.

Nu nævner fru Karen Thurøe Hansen en konkret sag i begrundelsen for sit spørgsmål uden nærmere at hjælpe os til at finde ud af, hvad det er for en konkret sag. Derfor har vi måttet optræde en smule som detektiver, og det kan være, detektivarbejdet ikke er lykkedes, så at jeg kommer til at svare på en anden sag end den, fru Thurøe Hansen har in mente. Vi havde dog visse spor at gå efter: fru Karen Thurøe Hansens valgkreds og det blad, hvori det har været omtalt, så vi har gættet på, at det var Horsens. Men det er jo muligt, at det ikke var Horsens, og i så fald beklager jeg det. Jeg har bare ikke haft sikrere spor at gå efter end den begrundelse, fru Karen Thurøe Hansen har givet spørgsmålet.

Jeg må sige, hvis det nu er Horsens, at antagelse til de stillinger, der nævnes, foregår lokalt ved post- og telegrafkontorerne med generaldirektoratets efterfølgende godkendelse. Vi har efter vores detektivarbejde kendskab til ét tilfælde, hvor en erhvervspraktikant, der efter ønske blev underrettet, da der senere opstod en ledig cykelbudstilling, klarede sig bedst til den prøve, som postkontoret afholder for alle ansøgere til en ledigbleven plads. Postkontoret har oplyst, at tilbud om antagelse i stillingen, der skulle besættes inden skoleårets udgang, først blev givet af postkontoret efter kontakt til skole og hjem, og at antagelsen i det konkrete tilfælde skete i forståelse med ansøgerens forældre.

Generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet har oplyst, at man deler den opfattelse, at det vil være uheldigt, hvis en statsinstitution opfordrer en skoleelev til at forlade skolen i utide for at kunne ansætte den pågældende i institutionen, og generaldirektoratet vil på den givne foranledning henvende samtlige kontoreres opmærksomhed på, at enhver opfordring til afbrydelse af skolegang med henblik på antagelse i post- og telegrafvæsenet bør undgås. Kort og klart!

Karen Thurøe Hansen: Jeg må sige tak til ministeren, specielt for den sidste bemærkning. Det ville glæde os, hvis postvæsenet på lige fod med erhvervslivet ville være i stand til at udsætte sine ansættelser, indtil skoleåret er slut.

Det er fuldstændig rigtigt, at det konkrete tilfælde stammer fra Horsens, men det er beklageligvis ikke det eneste tilfælde, der har været tale om. I løbet af de sidste åringer har der været flere lignende tilfælde.

Jeg må også oplyse ministeren om, at skolevæsenet henvendte sig til kontrolløren og fik det svar, at det var nu, etaten manglede cykelbude. Med viden om, at elever på dette klassetrin mange gange er skoletrætte, kan man godt forestille sig, hvorledes kampen har været mellem forældre og barn med hensyn til at blive ansat og komme til at tjene penge.

Endvidere kan jeg oplyse, at moderen henvendte sig til skolevæsenet og var meget ked af, at drengen ville gå ud, da hun mente, han burde fortsætte på det niveau, han var på, nemlig realniveauet. Ved den ansættelse, han fik, skete der altså det, at hvis han ikke kan holde til det job, han nu har i postvæsenet, kan han komme til at savne det bevis på, at han har afsluttet en 9. klasse, som han ellers ville have fået.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Nu var der ganske vist ikke noget tillægsspørgsmål i de sidste betragtninger, som i og for sig i deres indhold heller ikke afveg fra det, jeg svarede på før, idet jeg jo tillkendegav den principielle opfattelse, at det er uheldigt og bør forhindres, at man på den måde afbryder skolegangen.

Det, der kalder mig op, er, at fru Karen Thurøe Hansen, efter at vores detektivarbejde altså er lykkedes, nu nævner, at der er flere konkrete tilfælde. Det kunne måske hjælpe os i det fortsatte detektivarbejde, hvis fru Karen Thurøe Hansen ville løfte sløret for disse flere konkrete tilfælde.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgertiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om samordning af skatter og sociale ydelser m. v. [af Dahlgaard m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XIX) findes i tillæg A. sp. 3751, fremsættelsen i tidenden sp. 2725).

Forslaget sattes til forhandling.

Økonomi- og budgetministeren (Per Høckerup): Regeringen kan helt tilslutte sig forslaget til folketingsbeslutning. Der er ikke her tale om noget nyt. Det er problemer, som man har diskuteret igennem lange, lange tider, og om hvilke der er foretaget flere undersøgelser. Det materiale, der herigennem er tilvejebragt, vil naturligt kunne indgå i udvalgets arbejde.

Jeg skal ikke bestride, at det er et særdeles vigtigt problem, der samler sig, kan man sige, som et resultat af den fordelingspolitik, der igen er resultatet af den gennem en længere årrække førte skattepolitik, socialpolitik, boligpolitik og uddannelsespolitik m. m.

Resultatet må ikke blive en faktisk hindring af det arbejde, som folketingsrådet i øvrigt skal gennemføre. Det er klart, at vi med interesse vil afvente resultatet af udvalgets arbejde, men det må ikke være sådan, at man med henvisning til, at der nu sidder et udvalg og arbejder med disse meget brede problemer, skal være forhindret i at gennemføre lovgivningsarbejdet herinde. Jeg peger i den forbindelse på, at regeringen har til hensigt at komme med sin oversigt over sparemuligheder på fredag — det håber jeg vi kan — og det er da givet, at en række af de problemer, som udvalget kommer til at behandle, også nødvendigvis må drøftes i det økonomisk-politiske udvalg; det kan vi naturligvis ikke være afskåret fra, fordi der nu nedsættes et sådant udvalg. Derfor er det nødvendigt, ikke blot at udvalgsarbejdet er grundigt, men også hurtigt, da det, der måtte komme frem igennem udvalgsarbejdet, måske kan være med til at belyse virkningerne af nogle af de forhold, vi drøfter i det økonomisk-politiske udvalg.

Jeg gentager: udvalget må ikke blive en hindring for, at arbejdet herinde i øvrigt kan fortsætte.